

РЕШЕНИЕ

№ 3924

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 11.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1982** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК вр. чл. 79 от Закона за българските лични документи /загл. изм., ДВ, бр. 82/ 2009 г. /.

В. С. А. от [населено място] не е доволен от Заповед рег.№ [ЕГН]/01.02.2012г., издадена от заместник-директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка на основание чл.75, т.3 и чл.78 от Закона за българските лични документи – забрана за напускане на страната считано от 01.02.2012г. със срок до отмяна на прокурорското разпореждане. Номерът на обжалваният акт е посочен погрешно от жалбоподателя, но видно от приложеното към жалбата копие от заповедта, оспорването касае именно Заповед рег.№ [ЕГН]/01.02.2012г.

В жалбата е изложено, че забраната е незаконна, неправилна, необоснована, противоречаща, както на българското законодателство, така и на европейското законодателство. В хода на устните състезания излага твърдения, че наложената мярка е крайна, заявява, че от години живее на посочения си адрес и не се укрива.

Ответникът, заместник – директорът на СДВР, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата. Счита, че с оглед императивния характер на разпоредбата на чл.75, т.3 ЗБЛД административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и не е имал възможност за преценка дали да издаде обжалваната заповед. Заявява, че мярката може да бъде отменена при наличие на предложение от прокурора при СРП, предложил налагането и.

От фактическа страна се установява следното:

С предложение № П-136 от 31.01.2012г. М.С. - мл.прокурор при Софийска районна прокуратура, на основание чл.145, ал.1, т.5 и т.6, ал.2 и ал.4 от Закона за съдебната власт, е направила предложение до директора на Столична дирекция на Министерство на вътрешните работи, за налагане на принудителна административна мярка – забрана за напускане на страната, на В. С. А.. Предложението е направено въз основа получена за изпълнение в Софийска районна прокуратура, присъда, постановена на 14.04.2011г. по НОХД № 5747/2010г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5-ти състав, изменена с Решение от 31.10.2011г. на Софийски градски съд, постановено по ВНОХД № 4094/2011г. Видно от предложението, с посочения съдебен акт В. С. А. е осъден на три месеца „лишаване от свобода” при първоначален „строг” режим на изтърпяване на наказанието. Със същия акт е приведено в изпълнение наказанието „лишаване от свобода” за срок от три години, наложено с присъда, постановена на 13.03.2002г. по НОХД № 38/2002г. по описа на Софийски градски съд, изменена с решение, постановено по ВНОХД № 778/2002г. по описа на Софийски апелативен съд, което следва да се изтърпи ефективно при първоначален „строг” режим. Предложението е направено с цел недопускане лицето да се отклони от изтърпяване на наложеното му наказание.

Предложението е заведено с вх.№ ДС 1527/31.01.2012г. в Столична дирекция на вътрешните работи, след което на основание чл.75, т.3 ЗБЛД, заместник-директорът на СДВР, в съответствие с предоставените му правомощия, е издал обжалваната заповед. Същата е връчена на 20.02.2012г., видно от съобщение рег.№ ДС-1919 от 07.02.2012г.

По делото е представена справка за съдимост на жалбоподателя, издадена на 05.06.2012г., от която се потвърждават изложените в предложението за налагане на принудителна административна мярка, обстоятелства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – заместник-директора на СДВР, на който са делегирани правомощия за това, съгласно чл.78, ал.1 от ЗБЛД със Заповед № рег.№ Из-1903/21.10.2009г. на Министъра на вътрешните работи. По делото е представено удостоверение, видно от което комисар И. В. С. е назначен на длъжност заместник-директор на Столична дирекция на вътрешните работи със Заповед рег.№ К-6685/08.06.2010г. на Министъра на вътрешните работи, на която длъжност продължава да служи.

При издаване на оспорения акт е спазена формата по чл. 59 от АПК – отразени са наименованието на органа, наименованието и номера на акта, адресат на акта, правно основание за издаването му, датата на издаване и подписа на съответния орган. В акта са изложени мотивите за издаването му.

Разпоредбата на чл.75, т.3 ЗБЛД гласи, че не се разрешава напускане на страната на

лица, осъдени на лишаване от свобода до изтърпяване на наложеното им наказание, освен в случаите по чл. 66 и 70 от Наказателния кодекс. Касае се за принудителна административна мярка, при прилагането на която компетентният орган действа при условията на обвързана компетентност. Изключение е предвидено единствено в случаите по чл.66 НК, когато е отложено изпълнението на наказанието и по чл.70 НК, когато е постановено условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наказанието лишаване от свобода по отношение на осъден, които предпоставки в конкретния случай не са налице.

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл.75, т.3 от ЗБЛД материалноправни предпоставки за това. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора само ответникът има право на разноски, но съдът не е овластен да присъди такива при липса на заявено до края на устните състезания по делото искане за това.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. С. А. от [населено място] срещу Заповед рег.№ [ЕГН]/01.02.2012г., издадена от заместник-директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: